

Uchwała Komisji habilitacyjnej

powołanej przez Radę Doskonałości Naukowej (pismo DRKN.Z1.400.52.25 z dn. 6 IX 2025) oraz Radę Instytutu Literaturoznawstwa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II (uchwałą nr 16/IX/2024-25/3 z dn. 19 IX 2025), na podstawie art. 221 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668) oraz uchwały Senatu Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II w sprawie zasad nadawania stopni naukowych (nr 884/II/9 z dnia 25 maja 2023 r. z późn. zm.), **w sprawie przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego ks. dra Mariusza Lacha w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo.**

Komisja - działając zgodnie z ww. ustawą oraz uchwałą, po zapoznaniu się z dorobkiem Habilitanta, recenzjami i opinią członka Komisji oraz po przeprowadzeniu kolokwium habilitacyjnego - uznaje, że osiągnięcie naukowe: *Bóg na scenie. Prezentacje. Chrześcijański teatr amatorski w Polsce na przełomie XX i XX wieku* (Lublin 2020) oraz *Bóg na scenie. Logos. Literackie źródła we współczesnym chrześcijańskim teatrze amatorskim w Polsce* (Lublin 2023) stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny naukowej literaturoznawstwo, a Habilitant wykazuje się istotną aktywnością naukową. **Komisja wyraża pozytywną opinię w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego ks. drowi Mariuszowi Lachowi w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo**, uznając spełnienie przesłanek warunkujących nadanie stopnia doktora habilitowanego, o których mowa w art. 219 ust. 1 wskazanej ustawy.

Uzasadnienie

Sylwetka i przebieg kariery naukowej Habilitanta

Ks. dr Mariusz Lach jest absolwentem studiów teologicznych w Akademii Teologii Katolickiej, gdzie uzyskał magisterium w 1999 roku na podstawie pracy *Problemy moralne w wybranych dramatach Romana Brandstaettera. Próba oceny* napisanej pod opieką naukową ks. prof. dra hab. Mariana Graczyka oraz polonistycznych - na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II, zakończonych w 2005 roku obroną pracy *Amatorski teatr religijny w Polsce (1989-2004). Formy i przejawy*, napisanej pod kierunkiem prof. dra hab. Wojciecha Kaczmarka. W 2012 roku uzyskał stopień doktora na podstawie rozprawy *Człowiek jest najpiękniejszym domem Bożym. Dramaturgia Romana Brandstaettera wobec antropologii chrześcijańskiej*, której promotorem ponownie był prof. dr hab. Wojciech Kaczmarek. W 2008 roku został zatrudniony jako asystent w Katedrze Dramatu i Teatru KUL. Jest autorem czterech publikacji

książkowych: *Kilka szkiców na temat amatorskiego teatru religijnego dziś* (Lublin 2009), monografii podoktorskiej *„Człowiek jest najpiękniejszym domem Bożym”*. *Dramaturgia Romana Brandstettera wobec antropologii chrześcijańskiej* (Lublin 2015) oraz dwóch tomów: *Bóg na scenie. Prezentacje. Chrześcijański teatr amatorski w Polsce na przełomie XX i XXI wieku* (Lublin 2020) oraz *Bóg na scenie. Logos. Literackie źródła we współczesnym chrześcijańskim teatrze amatorskim w Polsce* (Lublin 2023), wskazanych jako osiągnięcie w postępowaniu o nadaniu stopnia doktora habilitowanego. Habilitant jest współredaktorem jednej monografii wieloautorskiej, autorem 11 artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie, 7 rozdziałów w monografiach. Wygłosił 18 referatów na konferencjach naukowych, był organizatorem lub współorganizatorem 5 konferencji naukowych. Odbił staż naukowy na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Narodowego im. Jurija Fedkowicza w Czerniowcach na Ukrainie. Główne obszary badań naukowych Habilitanta to dramaturgia Romana Brandstettera i chrześcijański teatr amatorski w Polsce.

Ocena głównego osiągnięcia naukowego

Troje Recenzentów pozytywnie oceniło obie monografie przedstawione jako główne osiągnięcie naukowe, podkreślając pionierski charakter badań nad chrześcijańskim teatrem amatorskim. W recenzjach pojawiły się pewne zastrzeżenia, sygnalizujące słabsze strony pracy, Badacze zgodzili się jednak co do tego, że prace te wnoszą znaczący wkład w rozwój dyscypliny literaturoznawstwo.

Prof. Hanna Ratuszna podkreśliła w swojej recenzji, iż „badania nad teatrami chrześcijańskimi są niezwykle ważne nie tylko z perspektywy podejmowanej przez grupy tematyki (motywy biblijne, chrześcijańskie), lecz także ze względu na potrzeby kulturowe, dążenia społeczne, poszukiwania filozoficzne”. Habilitant zdaje sobie z tych kwestii sprawę, choć – jak zauważyła Recenzentka – w pierwszej z ocenianych książek omawia je nazbyt skrótowo. Praca w opinii prof. Ratusznej stanowi jednak „doskonały punkt wyjścia do dalszych badań nad fenomenem teatru amatorskiego” w szerszym kontekście, uwzględniającym także teatr światowy. Cenne materiały zgromadzone w tomie pierwszym, jak zaznaczyła, prowokują do szerzej zakrojonej refleksji, ukazującej miejsce teatrów amatorskich w polskim życiu teatralnym. Recenzentka zwróciła także uwagę na brak podsumowania prowadzonych badań, upominając się o próbę odpowiedzi m.in. na pytanie o to, co wynika z nakreślonej mapy działań teatrów amatorskich, czy też „merytoryczne, systematyczne analizy, przygotowane przez teologa i badacza literatury, który doskonale zna świat kulis”. W drugiej książce Habilitanta Recenzentka wyróżniła jako „najbardziej interesującą” część poświęconą dramatom Karola Wojtyły, ale zwróciła też uwagę na brak niezbędnych wyjaśnień i dookreśleń terminologicznych związanych z pojęciem „teatru religijnego” – „i rysu historycznego, który pozwoliłby wydobyć sugerowane »nowości«” w myśleniu o amatorskim teatrze religijnym, a także pewne niejasności, związane z tytułowym pojęciem „Logosu”, brak odniesienia określeń ze świata teologicznego do świata przedstawień, problematyczny podział materiału, sprawiający, że – jak w wypadku misterii i teatrów seminaryjnych – „pewne porządki przeplatają się trochę

nieczytelnie”, wreszcie – brak wniosków. W podsumowaniu Recenzentka stwierdza: „dylogia poświęcona chrześcijańskim teatrom amatorskim jest bez wątpienia cenna, potrzebna, być może można by przemyśleć jej kompozycję, rozwinąć metodologię badań, która i tak – z konieczności – była zróżnicowana (Autor badał scenariusze, często szczątkowe lub analizował nagrania, niekiedy uczestniczył w przedstawieniach. Zróżnicowanie materiałów wymagało pewnej »ekwilibrystyki«) i pokazać w pełni możliwości, umiejętności warsztatu badacza – filologa, który z uwagą przygląda się fenomenowi kultury, jakim jest teatr amatorski (jego wysublimowana postać – teatr chrześcijański)”. Mimo pewnych braków Recenzentka stwierdza, że „omawiane tomy stanowią doskonały punkt wyjścia w dalszych badaniach i z pewnością traktować je należy jako udaną (pod pewnym względem) próbę uporządkowania materiałów związanych z obszarem chrześcijańskich teatrów amatorskich”.

Dr hab. Jarosław Cymerman podkreślił w swojej recenzji bardzo ambitny cel, jaki postawił sobie Habilitant, chcąc „uchwycić przede wszystkim świadomość twórców, ich intencje, a także sposób, w jaki pragną wpisać się w szersze, pozaartystyczne zjawisko, jakim jest działalność ewangelizacyjna. Są to wszystko elementy bardzo trudne do uchwycenia, stąd [...] Autor stara się je delikatnie »nakłuwać« - w pierwszej [książce] od strony organizacyjno-dokumentacyjnej, w drugiej szukając w literackich scenariuszach rozproszonych śladów „Logosu”. Właśnie w tej postawie tkwi największa siła, ale także i słabość tych książek. Z jednej strony bowiem otrzymujemy niezwykle cenny materiał, z drugiej jednak pewien niedosyt może budzić stopień jego opracowania”. Recenzent podkreśla jednak szczególną wartość zgromadzonych materiałów pomijanych dotąd w refleksji badawczej, obie książki traktuje jako „pionierskie próby opisanie i uchwycenia istoty” zjawiska, jakim jest amatorski teatr chrześcijański.

Prof. Krzysztof Kurek stwierdził, iż Habilitant „Podejmując zagadnienia nieobecne w dyskursie teatrologicznym, słabo udokumentowane i spychane na margines, wypracował własne metody badawcze i narracyjne, dzięki którym mógł uzupełnić istotną lukę w stanie badań nad współczesnym życiem teatralnym w Polsce”. Jak zauważa Recenzent, pewne partie materiału w tomie drugim przeciążone są faktografią, brakuje w nich analiz – „Pragnienie przedstawienia jak największej liczby tekstów i przedstawień sprawiło, że niektóre fragmenty wywołują czytelnicy niedosyt i mogą zostać odebrane jako zbyt powierzchowne”. Mimo uwag krytycznych prof. Krzysztof Kurek podkreśla, iż drugi tom ma dużą wartość poznawczą i „dobrze uzupełnia wątki podjęte we wcześniejszej monografii”, staje się „rodzajem przewodnika, który pokazuje strategię działania amatorskich teatrów religijnych w różnych ośrodkach i środowiskach”. Recenzent wyraźnie też zaznacza, iż „Autor nie dysponował wypracowanymi wcześniej schematami metodologicznymi”, co musi zostać uwzględnione w ostatecznej ocenie naukowego osiągnięcia.

Jeden z Recenzentów – dr hab. Patryk Kencki – opatrzył swoją opinię konkluzją negatywną, stwierdzając, że recenzowany dorobek ks. dra Mariusza Lacha nie spełnia wymogów do nadania stopnia doktora habilitowanego w dyscyplinie literaturoznawstwo.

Zarzuty wobec pierwszej z ocenianych monografii dotyczyły braku kryteriów doboru prezentowanych przedstawień, informacji o tym, w jakich przekładach wystawiano teksty, a także danych o wykonawcach, „mimo iż znajdują się między nimi aktorzy o wysokiej pozycji artystycznej, których udział musiał przecież wpłynąć na kształt przedstawienia”. Zdaniem Recenzenta przyjęta przez Habilitanta struktura książki nie pozwoliła na omówienie elementów analizowanego życia teatralnego w sposób wystarczający. Wątpliwości budzi zaproponowana w książce definicja amatorskiego teatru chrześcijańskiego, która wyklucza z refleksji liczne grupy pasyjne, choć – jak przyznał dr hab. Patryk Kencki – ks. dr Lach „podjął próbę takiego doboru zespołów, aby ukazać w miarę szerokie spektrum zespołów działających w środowiskach kościelnych”. Zdaniem Recenzenta Autor omawia w książce „nie tyle »chrześcijański teatr amatorski«, ile raczej teatr religijny funkcjonujący w środowisku kościelnym”. Innym poważnym zastrzeżeniem są braki w bibliografii i mała ilość przypisów. Recenzent zwrócił uwagę na problematyczną metodologię i weryfikację materiałów źródłowych – „niewystarczający wobec nich krytycyzm, niedbałość o uwiarygodnienie prezentowanych informacji”, nieopatrzone stosowną informacją bibliograficzną zapożyczenia z Internetu bądź teatralnych druków w notach o spektaklach. Odnosząc się do drugiej monografii, Recenzent, stwierdził, że „wbrew zapowiedziom Autor skupia się [...] nie na inscenizowanych tekstach, ale na fabule i formie przedstawień”. Wątpliwości dra hab. Patryka Kenckiego wzbudził podział materiału „według kategorii należących do różnych porządków” (np. w drugim rozdziale: „wielka proza powszechna”, „dramat światowy”, „literatura religijna”), „niezupełnie dopracowana struktura”, problematyczne umiejscowienie omawianych przykładów literackich w obrębie zaproponowanych rozdziałów. Recenzent zauważył, że Habilitant pominął niektóre inscenizacje klasycznych utworów literackich przygotowane przez omawiane w książce grupy, co sprawia, że „obraz literackich inspiracji wpływających na repertuar współczesnych teatrów religijnych w Polsce jest niepełny i nakreślony w oparciu o decyzje, których kryteria nie zostały w książce objaśnione”. Zdaniem Recenzenta monografia zyskałaby, gdyby Habilitant położył większy nacisk na literackie źródła spektakli, w każdym z przypadków przywoływał autorów przekładów, w większym stopniu wyzyskał egzemplarze reżyserskie, przeprowadził studia związane z recepcją przywoływanych utworów i motywów, przeanalizował relacje: oryginalny tekst – przekład – adaptacja sceniczna i podjął próbę sklasyfikowania sposobów adaptowania przywoływanego materiału. Dr hab. Patryk Kencki zwrócił też uwagę na zapożyczenia z materiałów promocyjnych i serwisów internetowych, pewne uproszczenia skutkujące błędami merytorycznymi (np. w odniesieniu do Mikołaja z Wilkowiecka), brak precyzji w posługiwaniu się pojęciami literaturoznawczymi (np. „ekfrazą”) i budowaniu przekazu. Zabrakło też przybliżenia wielokrotnie przywoływanego w książce pojęcia Nowej Ewangelizacji. „Poważną wadą” obu monografii jest brak zakończeń i wniosków z przeprowadzonych badań. Recenzent podkreślił dokumentacyjną wartość pracy Habilitanta, docenił ją jako formę popularyzacji współczesnego teatru religijnego w Polsce. W konkluzji stwierdził jednak: „Przedstawiony projekt – mimo jasno określonego przedmiotu badań – nie został przeprowadzony z konsekwencją metodologiczną właściwą dla rozpraw habilitacyjnych. Zakres faktycznie analizowanego materiału nie pokrywa się w pełni z

deklarowanymi założeniami. Ponadto brakuje wyraźnie sformułowanych pytań badawczych, krytycznej pracy ze źródłami oraz syntetycznych wniosków wynikających z analizy materiału”.

Ocena pozostałego dorobku publikacyjnego i aktywności naukowej

Troje Recenzentów pozytywnie oceniło pozostałe prace i aktywność naukową Habilitanta. Jak podkreśliła prof. Hanna Ratuszna, dorobek ks. dra Mariusza Lacha „nie jest [...] zbyt obszerny [...] z pewnością jednak wskazuje na nieustanny rozwój i wierność pewnym tematom badawczym”. Recenzentka zwróciła szczególną uwagę na wartość monografii podoktorskiej jako „swoistego »laboratorium«, w którym ks. dr Mariusz Lach kształtował swoje spojrzenie na fenomen teatru w XX i XXI wieku, a szczególnie na formę teatralną, jaką jest amatorski teatr chrześcijański”. Dr hab. Jarosław Cymerman, doceniając prace Habilitanta poświęcone twórczości Romana Brandstaettera, podkreślił „bardzo »teatralny« sposób myślenia”, analizy ks. dra Lacha „bardzo często opierają się na przybliżeniu zawartych w tekście obrazów scenicznych, ich ekspresji i ukrytych w nich potencjalnych znakach, skojarzeniach”. Prof. Krzysztof Kurek zwrócił uwagę na konsekwencję Habilitanta w realizowaniu badań powiązanych z aksjologią oraz problematyką sacrum i profanum w teatrze i literaturze. We wszystkich pracach ks. dra Mariusza Lacha „widać dążenie do ukazania sztuki jako drogi ku doświadczeniom duchowym (»przez teatr – poza teatr«), jako swoistego narzędzia pozwalającego przedstawić dramat człowieka poszukującego sensu istnienia i wiary”. Dr hab. Patryk Kencki, doceniając różne aspekty dorobku Habilitanta, wyraził wątpliwość, czy stanowią one istotny wkład w rozwój literaturoznawstwa.

Ocena aktywności dydaktycznej, organizacyjnej i popularyzatorskiej

Członkowie Komisji bardzo wysoko ocenili tę część aktywności Habilitanta, który jest nie tylko badaczem teatru, ale i praktykiem teatralnym, prowadzącym od 2001 roku Teatr ITP, reżyserem, autorem scenariuszy, docenianym i nagradzonym przez różne gremia aktywnym nie tylko lokalnie, ale i w skali ogólnopolskiej animatorem życia teatralnego. Istotną częścią dorobku Habilitanta jest organizacja wydarzeń teatralnych, licznych warsztatów, zajęć praktyczno-teoretycznych, warsztatów. Jak podkreśliła prof. Hanna Ratuszna, działalność artystyczna ks. dra Lacha zasługuje na „ogromne wyróżnienie i (dodać należy podziw)”. Zdaniem Recenzentki działania artystyczne „sytuują oceniane tomy (dylogię) w nowym świetle – jako wyniki praktyki teatralnej, próbę zrozumienia i doświadczenia fenomenu chrześcijańskiego teatru amatorskiego (co samo w sobie stanowi pewnego rodzaju metodę)”. Jak zauważył dr hab. Jarosław Cymerman, „Habilitanta z całą pewnością trudno zaliczyć do tzw. badaczy gabinetowych. Ma on bowiem okazję zjawisko, którym się zajmuje, nie tylko obserwować od lat, ale także je współtworzyć”. To „niezwykłe doświadczenie”, jakim jest prowadzenie od lat Teatru ITP, nie sposób „przełożyć na język współczesnej parametryzacji”, zdaniem Recenzenta należy jednak o nim pamiętać, zwłaszcza że zaważyło na wyborze takiego, a nie innego obszaru badań i umożliwiło prowadzenie ich „niejako od środka”, pozwoliło na wgląd w uwarunkowania i potrzeby współczesnego amatorskiego teatru chrześcijańskiego w Polsce. Prof. Krzysztof Kurek napisał w swojej recenzji, iż „Aktywność

Habilitanta w Teatrze ITP zasługuje na szczególne podkreślenie w ocenie osiągnięć. Zespół ten kształtował wyobraźnię i wrażliwość wielu pokoleń młodzieży, która oprócz umiejętności czysto warsztatowych nabywała umiejętność krytycznej lektury dzieła artystycznych oraz pogłębiała świadomość związaną z etycznym wymiarem ludzkiej egzystencji w świecie (niezależnie od wyznawanego światopoglądu)”. Dr hab. Patryk Kencki przyznał, że z uznaniem patrzy na zasługi Habilitanta „jako kierownika jednego z zespołów teatralnych oraz badacza pragnącego zgromadzić, uporządkować i upowszechnić wiedzę na temat podobnych inicjatyw”. Członkowie Komisji docenili też bogate i różnorodne doświadczenia dydaktyczne Habilitanta, który prowadził zajęcia literaturoznawcze, teatrologiczne, dramatologiczne dla studentów wielu kierunków KUL, gościł wykłady dla słuchaczy Studium KUL dla Polonii i Polaków, swoje kompetencje pogłębiał w trakcie stażu na Wydziale Filologicznym Uniwersytetu Narodowego im. Jurija Fedkowicza w Czerniowcach na Ukrainie. Habilitant był także opiekunem praktyk studenckich, recenzentem ponad 50 prac dyplomowych, promotorem pomocniczym pracy doktorskiej przygotowywanej pod opieką naukową prof. Anny Podstawki (KUL). Jako ekspert recenzował dwa projekty w ramach konkursu MEiN „Perły nauki” (2022, 2024), a także konsultantem prac zleconych przez MSZ w ramach projektu *Wizjonerzy: Norwid – Wyszyński – Lem. Między futurologią a wolnością człowieka*. Był wykonawcą w projekcie finansowanym przez MEN *Kompendium świadomego nauczyciela*. Członkini Komisji, prof. Beata Obsulewicz-Niewińska w swojej opinii podkreśliła, że Habilitant jest „jednym z najbardziej twórczych, pracowitych, odpowiedzialnych i nastawionych na dialog pracowników WNH KUL”, wzbudzającym szacunek środowiska naukowego „wytrwałością, pasją, inspiracją, pełnym poświęcenia osobistego życia sprawom nauki i teatru, a tak naprawdę innym ludziom i tej formie kultury, która istnieje dzięki deskom sceny”.

Ocena kolokwium habilitacyjnego

Kolokwium odbyło się podczas przeprowadzonego zdalnie, z wykorzystaniem platformy MS Teams, publicznego posiedzenia Komisji habilitacyjnej obecnej w pełnym składzie. Podczas publicznego kolokwium Habilitant przedstawił wykład, w którym omawiał swoją dotychczasową aktywność naukową, podkreślając jej ścisły związek z wieloletnią praktyką teatralną. Prezentując zawartość obu monografii zgłoszonych jako główne osiągnięcie naukowe w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego, odniósł się części zarzutów sformułowanych w recenzjach, nakreślił też perspektywy dalszych badań, zapowiadając tom trzeci poświęcony chrześcijańskiemu teatrowi amatorskiemu.

Po autoprezentacji Habilitanta Przewodniczący Komisji syntetycznie podsumował zawartość recenzji, a następnie rozpoczęła się zasadnicza część kolokwium w formie rozmowy dotyczącej głównego nurtu poszukiwań naukowych Habilitanta. Ks. dr Mariusz Lach odpowiadał na następujące pytania: jaka jest specyfika światowych chrześcijańskich teatrów amatorskich, a także jakie można wskazać różnice i podobieństwa między polskimi i światowymi teatrami amatorskimi (prof. Hanny Ratusznej), jak również pytania o to, czy Habilitant widzi w teatrze amatorskim jakiś rodzaj inspiracji płynących ze strony głównego nurtu teatralnego, a jeśli tak

– to jaki charakter ma ten wpływ. Kwestie te podjął dr hab. Jarosław Cymerman, który dopytywał także, czy nawiązania do twórczości konkretnego artysty – jak w przypadku spektaklu Teatru ITP *Odys płaczący*, utrzymanego w estetyce Leszka Mądzika są częste, czy też raczej stanowią wyjątek w amatorskiej praktyce teatralnej. Prof. Krzysztof Kurek zapytał o to, jak można definiować teatr religijny w perspektywie współczesnej i historycznej, prosząc o przedstawienie przynajmniej kilku różnych (w wymiarze współczesnym i historycznym), sposobów rozumienia tego pojęcia, ponieważ nie jest ono jednorodne. Recenzent, przywołując nurt teatru, który poprzez poetykę braku pokazuje świat bez sacrum, chcąc w ten sposób prowadzić odbiorcę ku pewnemu rodzajowi doświadczenia, dopytywał, czy poetyka nieobecności sacrum również wpisuje się dla Habilitanta w nurt teatru religijnego. Prof. Piotr Śliwiński zapytał Habilitanta o to, czy można mówić o teatrze postsekularnym w Polsce. Dr hab. Patryk Kencki poprosił o przedstawienie kilku syntetycznych wniosków z przeprowadzonych badań, zaś prof. Beata Obsulewicz-Niewińska zapytała Habilitanta o przyczyny ożywionego zainteresowania literaturą XIX-wieczną we współczesnej praktyce scenicznej. Ostatnie trzy pytania zostały zadane Habilitantowi przez innych uczestników publicznego kolokwium: pierwsze (prof. Wojciecha Kaczmarka, KUL) dotyczyło skutków połączenia w dramaturgii Brandstaettera sacrum chrześcijańskiego i antycznego, drugie (dr hab. Marcina Cybulskiego, KUL) – możliwości przełożenia rzeczywistości spektaklu na jego zapis filmowy i przykładów takiego sposobu prezentowania działalności religijnych teatrów amatorskich, trzecie (prof. Edwarda Jakiela, UG) – obecności fragmentów *Ewangelii wg św. Łukasza*, dotyczących dzieciństwa Jezusa, we współczesnym dramacie religijnym.

W dalszej, niejawniej, części kolokwium Komisja habilitacyjna pozytywnie oceniła zarówno wykład, jak i odpowiedzi Habilitanta. Członkowie Komisji byli w tej kwestii jednomyślni. Jak podkreślono, Habilitant odstąpił istotne konteksty, których wcześniej zabrakło w monografiach, zaprezentował niezbędne wnioski z przeprowadzonych badań, określił nowe perspektywy badawcze. Kolokwium potwierdziło akcentowaną w recenzjach konsekwencję i spójność różnych wymiarów aktywności, strategię praktyka sceny i badacza, odstąpiło też teatralną pasję ks. dra Mariusza Lacha.

Konkluzja

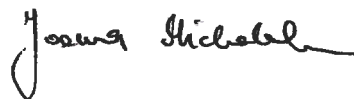
Członkowie Komisji habilitacyjnej, poza drem hab. Patrykiem Kenckim, który zgłosił i uzasadnił zdanie odrębne, podtrzymując sformułowane w recenzji zastrzeżenia wobec obu monografii, uznali prace ks. dra Mariusza Lacha przedstawione jako główne osiągnięcie naukowe w postępowaniu habilitacyjnym za pionierskie, ważne i potrzebne. Stwierdzili też, że oceniane książki przynoszą materiał unikalny i w sposób istotny wypełniają lukę badawczą, podejmując temat traktowany dotąd w refleksji naukowej marginalnie, stanowią także cenną inspirację dla innych badaczy teatru. Pozytywnie oceniono również pozostały dorobek naukowy - spójny i konsekwentnie pogłębiający najważniejsze dla Habilitanta obszary badawcze, jak również wyróżniające się zaangażowanie organizacyjne, popularyzujące naukę i dydaktyczne.

Podkreślono wyjątkowe znaczenie praktyki artystycznej i wielowymiarowe jej oddziaływanie na pracę naukową Habilitanta.

Głosowanie odbyło się w trybie jawnym podczas obrad zdalnych, przeprowadzonych z wykorzystaniem platformy MS Teams. Stosunkiem głosów: 6 „za”, 1 „przeciw”, 0 „wstrzymujących się” Komisja habilitacyjna poparła wniosek Habilitanta o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie literaturoznawstwo.

Przewodniczący Komisji: prof. dr hab. Piotr Śliwiński

Sekretarz Komisji: dr hab. Joanna Michalczuk